

ת"פ 62012/09/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 62012-09-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת-דין

כתב האישום ורקע

1. נגד הנאשם הוגש, ביום 30.9.20, כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג - לפי סעיפים 382(ב) ו-379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. בכתב האישום צוין כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת - מ"מ - ידועים בציבור במשך כשנה ושלושה חודשים. הנאשם והמתלוננת התגוררו יחד לסירוגין, ולהם ילדה משותפת כבת 4 חודשים.

בכתב האישום נטען כי ביום 22.3.20, בדירת מגורי הנאשם והמתלוננת שבעפולה, ששה הנאשם בירות משעות הבוקר. בשעה חצות לערך, צפה הנאשם בטלוויזיה בסלון והגביר את הקול, שעה שהתינוקת ישנה, לא שעה לבקשת המתלוננת להנמיך את הקול על מנת שהתינוקת לא תתעורר, ואמר למתלוננת "אני אעשה מה שאני רוצה."

בהמשך, ניגש הנאשם למיטת התינוקת, נגע בה והזיז אותה בחוזקה וכתוצאה מכך התעוררה התינוקת משנתה והחלה לבכות. כשהמתלוננת קמה מהספה עליה שכבה ושאלה את הנאשם מדוע עשה זאת, תקף אותה הנאשם באופן שדחף אותה בחוזקה, הדף אותה עם גבה אל הקיר, אחז בידיה וסובב אותן, גרר את המתלוננת לעבר דלת הכניסה, הכניס אותה למטבח, והצמיד אותה למקרר תוך שהוא אומר למתלוננת: "את לא תגידי לי מה לעשות", אז הכה אותה בידיה.

יריעת המחלוקת

עמוד 1

3. הנאשם כפר במיוחס לו והכחיש כי תקף את המתלוננת. בפתח משפטו, טענו באי כוחו כי ביום האירוע התרחש בין בני הזוג ויכוח על רקע כספי, כי הוא לא נגע בבתם התינוקת, אלא רק הביט בה, וכי כל המיוחס - מוכחש (עמ' 1). ניתן להרחיב ולומר, כי על פי גרסת הנאשם שהושמעה בהמשך המשפט, נזנחה הטענה לגבי ריב על רקע כספי. הנאשם העיד כי יום האירוע היה "יום רגיל" (עמ' 28 ש' 32), שבו פרץ בינו לבין המתלוננת ויכוח סביב דרישתה ממנו להנמיך את הווליום בטלוויזיה, ובהמשך ביקשה ממנו לכבות את מכשיר כליל. הנאשם טען כי הוא סירב לכבות את הטלוויזיה, וכי המתלוננת כעסה, התווכחה, והגיעה "לטונים גבוהים", וכשראה שהמתלוננת אינה נרגעת הלך לישון (עמ' 28 ש' 30-25). לדבריו, תוך זמן קצר גילה שהמתלוננת הזמינה משטרה, וזאת כי שוטר העיר אותו משנתו (עמ' 29 ש' 7). הנאשם שלל גם את הטענה ששתה ביום האירוע לשוכרה. מדובר, אם כך, בכפירה מוחלטת במיוחס לנאשם לגבי יום האירוע.

עדים וראיות

4. מטעם המאשימה העידה המתלוננת מ', וכן עדת ההגנה ט', קרובת משפחה שהעידה לגבי דברים ששמעה מהמתלוננת בטלפון כבר בליל האירוע ובסמוך לאחריו. מוצגים נוספים מטעם המאשימה הוגשו בהסכמה, והם כללו את השיחה של המתלוננת למוקד 100, דו"ח הפעולה של השוטרים שהגיעו לבית בליל האירוע, צילומים מהבית, וצילומים של המתלוננת, יחד עם תעודה רפואית שלה, מזכרים של שוטרים, וחקירת הנאשם מליל האירוע.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד, וכן הוגשו מטעמו מוצגי הגנה שונים, שבהם הודעה שמסרה המתלוננת במקרה קודם בין בני הזוג מחודש פברואר 2019, דוח פעולה ומזכר מאותו אירוע. עוד הגיש הנאשם מסמכים מהליך של צו הגנה שנקטה המתלוננת נגדו. ובנוסף הגיש צילומים של הבניין בו התרחש האירוע, ומסמכים הנוגעים למצבו הכלכלי.

5. יצוין כי ב"כ הנאשם **לא הגיש** במהלך ניהול המשפט את שתי הודעותיה של המתלוננת שנגבו בחקירת התיק הנוכחי, ואולם לאחר שמצאתי כי סיכומי הנאשם התייחסו בהרחבה לאותן שתי הודעות, ואילו המאשימה התייחסה בסיכומיה לכך שההודעות לא הוגשו, ניתנה החלטתי ביום 26/10/21, כי ההגנה רשאית להגיש את שתי ההודעות. בשלב זה הסנגור אכן הגיש את שתי ההודעות שנגבו מהמתלוננת, ואילו המאשימה לא התנגדה לכך.

הכרעה והנמקה

6. לאחר ששמעתי את עדי הצדדים, סקרתי את המוצגים ועיינתי בסיכומי הצדדים, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירת תקיפת בת הזוג המיוחסת לו. גרסתה של המתלוננת עוררה את אמוני המלא, חרף ההפניות הרבות של ההגנה לסתירות או ליקויים אשר נפלו, על פי הטענות בגרסתה. מצאתי כי גרסת המתלוננת מוצאת תימוכין בראיות נוספות, בהן גרסת העדה

ט'. לעומת זאת, גרסת הנאשם לא עוררה ספק באשמתו, וכפי שיובהר, אף הוסיפה, בחוסר אמינותה, ראיות להרשעתו.

אביא להלן את נימוקי החלטתי.

7. הטיפול בתיק חקירה זה החל משיחה שערכה המתלוננת למוקד 100 של המשטרה. בשיחתה עם המוקדנית, שנעשתה ביום האירוע, 22.3.20, בשעה 01.17 (על פי דו"ח הפעולה ת/6, ותמליל השיחה ת/9) שוחחה המתלוננת עם המוקדנית, ביקשה ממנה להזמין נידת **כשהיא בוכיה**. המתלוננת מסרה שהיא רבה עם החבר שלה, **שהוא "מסטול"**, וטלטל את בתם בת ה-4 חודשים. המתלוננת מסרה שהנאשם **דחף אותה וזרק דברים**. המתלוננת מסרה שכן זוגה בבית, וכי היא מעשנת ומנסה להירגע, וכי בקשתה היא שיוציאו אותו כי היא "צריכה שקט".

8. המתלוננת מאיה מלסה, בת 31, ואם לבת משותפת לה ולנאשם, העידה בבית המשפט ביום 22.6.21. המתלוננת מסרה כי בינה לבין הנאשם התקיימה מערכת זוגית במשך כשנה וחצי, אשר הסתיימה בפרידה. לדבריה, הפרידה התרחשה על רקע תלונה קודמת שלה נגד הנאשם משנת 2019, כשקראה למשטרה עקב אירוע בו הוא זרק דברים במהלך ויכוח (עמ' 2 ש' 16). המתלוננת סיפרה לגבי אותו אירוע קודם (להלן: "**התלונה מ 2019**"), כי היא ביקשה בו את עזרת המשטרה לעזוב את הבית ולקחת את הדברים שלה. המתלוננת מסרה גם כי בתלונה מ-2009 היא ביקשה שלא לפתוח נגד הנאשם תיק, על מנת שלא לפגוע לו בעבודה. כאן המקום לציין כי **הנאשם הנו סוהר בשרות בתי הסוהר**, העובד בארגון במשך כ-17 שנה, ומוצב בהווה בכלא שטה (עדותיו בעמ' 26 ש' 12).

9. לאחר שנפרדו בשנת 2019, גילתה המתלוננת שהיא בהריון ונושאת ברחמה את בתו של הנאשם. כשבוע או שבועיים אחרי לידת התינוקת, שי-לי שמה, חזרו המתלוננת והנאשם לחיות יחד בביתו של הנאשם בניסיון לחדש את הקשר למען הילדה המשותפת (עמ' 2 ש' 21).

10. לגבי יום האירוע, שהתרחש כשלושה חודשים לאחר שבני הזוג שבו להתגורר יחד, מסרה המתלוננת כי הנאשם **שטה מהבוקר בירה**, לא אכל ולא שתה כלום ורק הרבה לשתות, למרות ששאלה אותו מדוע הוא נוהג כך. המתלוננת העידה כי כך המשיך יומו של הנאשם עד שעות הערב, ללא תקרית מיוחדת או מריבה, עד שבערב הפעיל הנאשם את הטלויזיה בווליום גבוה. המתלוננת מסרה כי בשלב זה היא כבר רצתה לישון, וביקשה מהנאשם להנמיך את הקול, ואולם הוא ענה לה: "**את לא מחליטה ואת לא תגידי לי מה לעשות אני אעשה מה שאני רוצה כי זה הבית שלי**" וגם: "**אני לא אתן לך לישון תהיי ערה כל היום, את לא תישני היום**". המתלוננת תיארה כי בהמשך, במהלך שעות הערב, התנהג הנאשם כמו בכוונה להכעיסה, בעת שהיא ניסתה להירדם על הספה בסלון, שלידה ישנה התינוקת בעריסה. הנאשם הנמיך והגביר את הווליום לסירוגין, ובשלב מסוים ניגש לעריסת התינוקת והזיז אותה מצד לצד. המתלוננת העידה כי כעסה על מה שראתה, ושאלה את הנאשם מה הוא עושה, ואילו הוא השיב: "**כלום רק הזזתי בובה**" (עמ' 3 ש' 10). המתלוננת העידה כי ליד התינוקת לא הייתה כלל בובה, וכי היא "התעצבנה" וקמה מהספה לקחת את השלט ולהנמיך את הווליום כדי שהילדה לא

תתעורר. בשלב זה הנאשם דחף אותה והזיז אותה כדי למנוע ממנה גישה לשלט. המתלוננת התעקשה להגיע לשלט, ולכן דחפה את הנאשם חזרה, אך הנאשם **משך אותה וגרר אותה לעבר דלת הכניסה, שעליה הטיח אותה (שם ש' 13)**. בין בני הזוג המשיך ויכוח, והמתלוננת צעקה לעבר הנאשם: "מה אתה חושב שאתה נמצא בעבודה?", כשכוונתה לעבודתו של סוהר, המפעיל לעיתים כוח בעבודתו עם אסירים. לדבריה של המתלוננת, הנאשם המשיך בתקיפה, **גרר אותה לעבר המקרר במטבח, הכה אותה בידה והכאיב לה**, ולבסוף עזב אותה והלך ממנה. המתלוננת מסרה כי היא התקשרה למשטרה, וכי בשלב זה הנאשם היה בחדר אחר.

11. עדותה של המתלוננת עוררה את אמוני. התרשמתי מעדות שנמסרה בכאב ובהיעדר הגזמה. מדובר באם צעירה לתינוקת, אשר ההגנה, חרף טענות שונות להיעדר מהימנות, שבהן לא מצאתי ממש ושאליהן אתיחס, לא הציעה לגביה כל הסבר מדוע שתטפול אשמת שווא על בן זוגה, אב משותף לילדה רכה. כשנשאל הנאשם למה שתעליל עליו המתלוננת השיב רק: "אני מאד רוצה לדעת" (עמ' 35 ש' 19), ולא הציע כל סיבה הגיונית מדוע שבת זוגו תפליל אותו ותגרום לפירוק התא הזוגי המשפחתי הטרי.

12. המתלוננת התייפחה בשיחה למוקד 100, כשקראה לניידת בליל האירוע, וגם בעדותה בבית המשפט, העידה בסערת רגשות ותוך בכי. ניתן היה להבחין במצוקתה של המתלוננת ובעלבונה מהיחס המשפיל שספגה מהנאשם, וכן בכאבה בשל התמוטטות הזוגיות. המתלוננת העידה כי מאז ליל האירוע היא עזבה את הדירה המשותפת ועברה לבית אמה (עמ' 4 ש' 26), וכי כבר בליל התלונה, התקשרה למשטרה שוב, אחרי שהנאשם עוכב למשטרה, כדי לבדוק אם הוא חוזר, על מנת למהר ולעזוב את הבית בטרם ישוב הוא לביתו (ראה שיחה נוספת בתמליל השיחות למוקד 100, ת/9, וכן עדותה בעמ' 5 ש' 14) בנקודה זו ראוי לציין, כי אחת מטענות ההגנה הייתה שהמתלוננת ביקשה לסלק את הנאשם מהבית, ולכן התלונה תלונה שקרית, ואולם טענה זו אינה מעוגנת במציאות, עקב עזיבת המתלוננת את הבית המשותף עם התינוקת. לא מדובר במי שטקטית ביקשה להתמקם בדירת מגורים, תוך סילוק הדייר האחר.

13. מצאתי קו הגיוני בתיאור שתיארה המתלוננת את הנאשם ואת התנהגותו, אשר הסלימה והתכערה בהשפעת שתיית אלכוהול מרובה. כאן המקום לציין שהנאשם הכחיש ששתה כמות חריגה, ואישר שלכל היותר שתה כשלושה בקבוקי בירה, ואילו המתלוננת מסרה ששתה ללא הפסקה, ומבלי לאכול, משעות הבוקר. בהסכמת הנאשם, הוגש לתיק החקירה צילום, שהנו אחד משני צילומים בגליון שהוגש ושסומן ת/4. שני הצילומים שבת/4 הוצגו למתלוננת על ידי התובעת, והיא העידה כי מדובר בארגז עם בירה בצילום אחד, ובצילום השני עוד **בקבוקים ריקים במטבח אשר הנאשם שתה אותם** (עמ' 5 ש' 19). מדובר בשני צילומים, שבאחד נראה היטב ארגז גדול של בקבוקי בירה, ואילו הצילום השני, איכותו לא טובה דיה להדפסה בשחור לבן, ואולם כשהוצג בבית המשפט הצילום הצבעוני, ניתן היה להתרשם ממנו בבירור כי על שולחן או משטח שיש, הוצבו בקבוקים ריקים של בירה (לדעתי כתשעה בקבוקים ר.ש.כ). צילום זה של בקבוקי הבירה, אשר הוגש בהסכמה, תומך בגרסת המתלוננת כי הנאשם הרבה לשתות ביום האירוע. גרסת הנאשם לגבי הצילום ת/4, שהוצג לו על ידי התובעת בחקירתו הנגדית, הייתה כדלקמן:

"ש. לגבי ארגז הבירות שהיה אצלכם במטבח, אתה אומר שאתה לא יודע מה זה הבקבוקים האלה?"

ת. אני לא ראיתי את התמונה.

ש. התמונה שהסנגור הראה לך.

ת. אני ראיתי רק ארגז ואני קניתי.

ש. אני מראה לך תמונה של בקבוקי בירה על השיש.

ת. התמונה הזו לא יכול להיות. אני לא שתיתי לבד באותו סוף שבוע. אני רוצה לדעת מתי זה צולם. "

ומיד בהמשך:

"לשאלת בית המשפט, איך אתה מסביר שיש כ- 9 בקבוקים ריקים על השיש, אני רק משער, אולי היא הוציאה ושמה על השיש. אני לא יודע. אני מכחיש ששתיתי את כל זה, חבל שלא עשו לי בדיקת אלכוהול במשטרה. אני מכחיש שאני ראיתי ככה בקבוקים מסודרים ויכול להיות שהיא הוציאה וסידרה את הבקבוקים. אני בחיים לא השארתי ככה בקבוקים על השיש. " (עמ' 39 ש' 4)

14. סברתי כי הצילום, שכאמור הוגש בהסכמה, מחזק מאד את גרסת המתלוננת. כי הוא הגזים בשתייה. הנאשם הכחיש ששתה הרבה, והבקבוקים הרבים שבמטבח, מעמידים את גרסתו בספק רב. הצילום הוגש בהסכמה, אך לא ידוע מי צילם אותו, והדבר לא נמסר ולא הוברר בניהול התיק. איני מסכימה עם קביעת הסנגור בסיכומיו כי המתלוננת הייתה בהכרח זו שצילמה את בקבוקי הבירה (סיכומי ההגנה פסקה 54 עמ' 11). על גליון הצילומים מופיעים ראשי התיבות ש"ט, ששייכות כנראה לשוטרת שובל טרבליס, עדת תביעה אשר לא העידה עקב ההסכמות בין הצדדים, ולא הוברר באמצעותה איך הגיע הצילום לידיה ומי צילם אותו. המתלוננת לא נשאלה בשום שלב אם היא צילמה את הצילומים, ואין כל בסיס להניח דווקא כך, במיוחד נוכח ביקורם של אנשי משטרה בבית, אשר יתכן וצילמו את הבקבוקים. לא סבירה בעיני הנחת הנאשם שהמתלוננת הוציאה וסידרה את הבקבוקים. התרשמתי שהנאשם הופתע בעת עדותו בבית המשפט מהצילום הצבעוני, ובו בקבוקים ריקים רבים של בירה, שהוצג לו על ידי התובעת בחקירה הנגדית, וכי עקב גרסתו שאינו שותה הרבה, הרחיק עצמו מאותם בקבוקים וטען שאינו יודע איך הגיעו למטבח. האמנתי למתלוננת שהנאשם שתה הרבה, ושהבקבוקים הריקים רוקנו על ידו, ולא האמנתי לנאשם שהתכחש לבקבוקים שצולמו במטבח ביתו.

15. המתלוננת העידה שגם היא נהגה לשתות בירה עם הנאשם (עמ' 7 ש' 15), ואולם לא הובא כל ממצא, והיא גם לא נשאלה, לגבי אפשרות שביום האירוע הייתה שיכורה, או שתהה הרבה. שוטרי הסיוור

שהגיעו לבית הנאשם ציינו כי נאשם הדיף ריח של אלכוהול (ת/6), ואילו לגבי המתלוננת לא הובא, כאמור, כל מידע לפיו שתתה. מסקנתי היא כי הנאשם היה מי שרוקן את רוב בקבוקי הבירה שנותרו ריקים במטבח, וכי, אכן התנהג בהשפעת השתייה, כפי שהמתלוננת מתארת.

16. המתלוננת העידה בחקירתה הנגדית על האופן בו משפיעה שתיית אלכוהול על הנאשם. לדבריה, הנאשם הוא "בן אדם רגוע כשהוא לא שותה" אבל כשהנאשם שותה הוא הופך ל"אלים יותר ואגרסיבי", "היה מתעצבן" ו"נדלק מהר" "מתעצבן על דברים קטנים כשהוא שותה", כגון: "מכוס כלשהי שיושבת על השולחן ולא הרמתי אותה" (עמ' 8 ש' 6 ואילך). המתלוננת העידה עוד כי נאשם הרבה לשתות, וכי שתיית אלכוהול משחררת אותו בעת שהוא בחופש מעבודתו הקשה. ככלל, לדבריה, נהג הנאשם לשתות 5-6 בקבוקי בירה פעמיים בשבוע. אלא שהפעם הגזים "הגזמת יתר". (עמ' 7 ש' 12).

17. ההתנהגות המיוחסת לנאשם בכתב האישום מתאימה לתיאור הכללי שתיארה המתלוננת, לגבי האופן שבו הוא מושפע מצריכת אלכוהול רב. התנהגותו של הנאשם, על פי תיאורה של המתלוננת, ניכרת בהדרגתיות ובהסלמה בערב האירוע, שבו שתה ושתה, והפך לאלים ותוקפן. תוארה התנהגות מתריסה של הנאשם כלפי המתלוננת, כמו להכעיס, בגין בקשתה ממנו להנמיך את קול הטלוויזיה. התיאור שמסרה המתלוננת מרובה בפרטים, קולח, וחי, במקומות בהם תיארה את הנאשם מגביר דווקא את הווליום, ומשמיע הערות מקוממות. התיאור לפיו הנאשם ניגש לתינוקת, אשר ישנה, ונגע בה, לדעת המתלוננת דווקא כדי להטריד אותה ולהפריע לה בניסיונותיה להירדם, ובהמשך גם התיאור לגבי התנהגות כוחנית בעניין השלט, ובעקבותיו הדחיפות והאלימות - כל אלה הם תיאורים סדורים, המתאימים לתיאור של שיכור הנוהג באופן מטריד, בלתי רציונלי ונעדר עכבות. המתלוננת מסרה גם כי הנאשם עזב אותה ונכנס לחדר אחרי שראה שהיא מצלצלת למטרה (עמ' 6 ש' 11). לא מדובר בהתנהגות מתוכננת ממניע להזיק, אלא דווקא בהתנהגות מתפרצת בהשפעה של אלכוהול.

18. בעדות המתלוננת ניכרות המתונות והכנות, בין היתר בכך שהבהירה שהנאשם פעל "בסטלה" ובהשפעת השתיה עליו. המתלוננת לא הגזימה בתיאור הנגיעה שנגע הנאשם בבת התינוקת. אמנם בהודעה למוקד 100, שבה הייתה נסערת, המתלוננת השתמשה במונח "טלטל", כשתיארה את התנהגות הנאשם כלפי הילדה, אך מצאתי כי לא הייתה כוונה אצלה לייחס לנאשם אלימות כלפי הילדה. היא מסרה תיאור עקבי של התנהגות מטרידה ומתגרה כשהנאשם "מזיז אותה מצד לצד" (עמ' 3 ש' 9).

19. בנוסף, התרשמתי מכך שהמתלוננת לא נמנעה מלתאר את תגובותיה שלה, גם אם יש בתיאור לציירה באור בלתי מחמיא - כשהעידה שהתעצבנה מאד (עמ' 3 ש' 11), או שאמרה לנאשם תוך כדי האירוע: "מה אתה חושב שאתה נמצא בעבודה", ואף אישרה שצעקה על הנאשם וביקשה שירגע (עמ' 10 ש' 19) ואף דחפה אותו חזרה (עמ' 10 ש' 33). גם תיאור התקיפה שהנאשם תקף אותה הנו תיאור ספציפי ומאופק שנטול הגזמה, ושאינו מאפיין כלל וכלל הפללת שווא.

20. ההגנה הפנתה לכך שהמתלוננת מסרה בשיחתה למשטרה, בין היתר, שהנאשם "זרק דברים" בבית. נטען שדיווח זה נסתר בדו"ח הפעולה של השוטרים, שצינו כי בבית לא היו "דברים שבורים" (ת/6). המתלוננת נחקרה על עניין זה, והעידה כי אינה זוכרת אם הנאשם זרק דברים שבורים (עמ' 6 ש' 26) ועמדה על כך שבזמן האירוע, הנאשם זרק דברים בכניסה לבית ובמסדרון (עמ' 10 ש' 24). לא מצאתי סתירה בעניין זה, ולא ראיתי בדו"ח הפעולה, שבו לא מצאו השוטרים חפצים שבורים, כל פגיעה בגרסת המתלוננת, אשר לא מסרה בשום מקום שהנאשם שבר דברים בבית.

21. המתלוננת מסרה כי עקב תקיפתה חשה כאב בידיים, לא יכלה לטפל בתינוקת במשך שבוע, ונחבלה ב"כחול בידיים" (עמ' 4 ש' 26). ההגנה ביקשה למצוא סתירה בין דברים אלה להיעדר כל ממצא לגבי חבלות. אכן, שוטרי הסיור לא הבחינו בחבלות על גופה של המתלוננת (ת/6), גם השוטרת הגר לב ציינה כי לא ראתה על גופה של המתלוננת חבלות (ת/10), ואף בצילומי המתלוננת (ת/1) קשה להבחין בחבלות. בנוסף, הפנה הסנגור לתעודה רפואית ת/2 בה התלוננה המתלוננת על כאבים בגוף עקב מכות מבן זוג, אך לא תועדו חבלות על גופה. לא ראיתי בדברים אלה משקל לסתור את גרסת המתלוננת, שכן היא דיווחה על חבלה קלה ("כחול"), מסרה בשיחה למוקד 100, בתשובה לשאלה, כי "ממש אינה נזקקת לטיפול רפואי" (ת/9), והסבירה בעדותה שקשה להבחין על גופה בחבלות עקב צבע עורה השחור (עמ' 18 ש' 25). הסבר זה מקובל עלי. מצאתי כי גם בעניין הנזק הגופני שנגרם לה, המתלוננת עוררה אמון, ונמנעה מהגזמה וסימנים לרצון להזיק לנאשם. יצוין כי המאשימה נקטה זהירות, ובהיעדר ממצא רפואי, לא יחסה לנאשם גרימת חבלה, אלא הסתפקה בייחוס של "תקיפה סתם", ולכן לא ראיתי בהיעדר ממצא חבלתי כל משקל.

22. ההגנה הפנתה להבדלי הכוחות הניכרים בין המתלוננת, שהנה גרומה וקטנת גוף, לנאשם, שהנו גבוה וחסון. נטען שאילו היה אמת בתיאור של המתלוננת, היה צפוי להיגרם לה נזק גופני ניכר כתוצאה מתקיפתה בידי הנאשם, וכי היעדר החבלה מאיר את גרסתה באור בלתי אמין. גם בעניין זה לא ראיתי ממש, שכן מצאתי את היעדר החבלה המשמעותית ככזה התואם את תיאור האלימות המתונה כפי שמסרה אותו המתלוננת. המתלוננת הדגימה מעין דחיפות לא חזקות, שהנאשם דחף אותה (עמ' 4 ש' 13) ולפיכך לנאשם לא מיוחסת אלימות חמורה, ולא נטען שחבל בכוונה בבת זוגו, או שהשתמש בכלי כלשהו. מדובר בדחיפות ובהצמדה לקיר ולמקרה, אשר סביר שלא יותירו חבלות קשות, חרף ההבדלים בין השניים במשקל ובמסת גוף. המתלוננת העידה על כאבים שליוו אותה כשבוע אחרי האירוע, ותיאור זה תואם את התקיפה שהותקפה.

23. המתלוננת העידה כי האירוע האלים ההדרגתי נמשך כשעה וחצי (עמ' 4 ש' 6), וגם לגבי תיאור זה הושמעו בסיכומי ההגנה טענות רבות. הסנגור נקט בסגנון ציני, והתייחס לאירועים שתיארה המתלוננת במילה "קרב", מילה אשר חזרה שוב ושוב בסיכומים, במטרה לצייר את גרסת המתלוננת כמגוחכת. על פי הטענה, אין ב"קרב" שתיארה המתלוננת הגיון, משנמשך לאורך זמן כה רב. דעתי שונה גם בעניין זה, וזאת משמצאתי, כפי שהובא לעיל (לדוגמא בסעיף 12), שהתיאור של המתלוננת הוא תיאור הגיוני וסדור. מדובר בבני זוג המתגוררים יחד ואשר שהו בביתם בערב שבמהלכו הסלימה התנהגותו של הנאשם בהדרגתיות עקב השפעת אלכוהול, למריבה ולאלימות, האירועים - ויכוח על ווליום, נסיון של

לאירוע אלימות קודם שבו ביקשה סיוע משטרת, **ולאו דווקא אירוע תקיפה פיזית**. בהמשך החקירה, כשנגבתה מהמתלוננת, באירוע הנוכחי, תלונה מפורטת, המתלוננת כבר לא ציינה שהנאשם הכה אותה בתלונה מ-2019 (ראה את ההודעות שנגבו מהמתלוננת נ/9 ונ/10). לא מצאתי כל הגיון בטענה שהמתלוננת ניסתה לייחס לנאשם אלימות קודמת, שנה קודם לכן, באופן מוגזם, שכן לא ראיתי כל טעם או תכלית להגזמה או ל"ניפוח" לגבי אירוע ישן. גם שוכנעתי כי בעיני המתלוננת, היא חוותה בעבר אירוע אלים, ולכן מסרה שהיה אירוע כזה, למרות שאז לא היה מדובר באלימות פיזית, אלא "רק" בזריקת בגדים ובמניעת תנועה.

29. אותה תלונה מ-2019 נותחה בהרחבה ע"י ההגנה, שמצאה כי היה מדובר שם בתיאור בלתי עקבי של המתלוננת לגבי התנהגות הנאשם, שפעם תואר על ידיה כמי **שזרק דברים עליה**, ובמקום אחר תואר כמי **שזרק דברים באופן כללי, ולא עליה**. לא ראיתי גם בדברים אלה משקל. יש לזכור כי מדובר באירוע קודם, שאינו נדון בכתב האישום הנוכחי ואינו מיוחס לנאשם כלל, ולכן יש לו השפעה עקיפה ושולית בסוגיה שבפנינו. ההגנה מבקשת לגזור מסקנה מאותו אירוע קודם, לגבי מהימנות המתלוננת באופן כללי ובאירוע הנוכחי, ואילו אנוכי מצאתי כי מהימנותה לא נפגעת עקב נסיבות התלונה מ-2019, שכן ההבדלים שעליהם מצביעה ההגנה אינם מהותיים, ואין סתירות מהותיות בין התיאור שמסרה המתלוננת לגבי אותו אירוע בזמן אמת, לבין התיאור על מה שקרה אז - במשפט הנוכחי.

30. ההגנה הפנתה גם להחלטת כב' השופט קימלמן מיום 26/4/20 בהליך של צו הגנה שנקטה המתלוננת נגד הנאשם, שם ציין השופט כי המתלוננת הותקפה פיזית בעבר על ידי הנאשם. נטען כי קביעה זו מצביעה על הגזמה מפי המתלוננת לגבי התלונה מ-2019, באופן הפוגע באמינותה. שוב, גם בטענה זו, איני רואה משקל, שכן מדובר במסקנה של כב' השופט, המבוססת על דברים שהובאו בפניו, ככל הנראה לגבי התלונה מ-2019, שבה התלונה המתלוננת למשטרה נגד הנאשם, אך לא בגין תקיפה פיזית. אין לשלול כי הדברים נאמרו באופן לא מדויק ע"י המתלוננת או ע"י באת כוחה באותו הליך, ואולם איני רואה בכל הנתונים לגבי הליך צו ההגנה סימנים להפללה או לחוסר אמינות מכוונים.

31. כאמור, המתלוננת העידה שלאחר התלונה ב-2019 היא נפרדה מהנאשם ועזבה את הבית המשותף. לדבריה, החיכוכים בינה לבין הנאשם היו בעיקר בעניינים כלכליים, שהובילו לפרידה. המתלוננת מסרה כי הנאשם היה מצוי אז בהליכי גירושין, נזקק לכסף כדי לשלם לגרושתו, ודרש ממנה להשתתף במחצית ההוצאות הביתיות, דרישה שלא הייתה מקובלת עליה, ונראתה בעיניה נוקשה וקטנונית **"אמרתי לו שאני לא גרה עם שותף אני גרה עם חבר"** (עמ' 9 ש' 22). המתלוננת תיארה את אופיו הנוקשה של הנאשם גם בתלונה מ-2019. היא מסרה שבאותו אירוע, שכשביקשה לעזוב וקראה להובלה, הנאשם מנע ממנה ללכת והתעקש לבדוק את הארגזים שארזה, שמא נטלה בתוכם רכוש ששייך לו (הודעתה נ/3). יצוין כי אקט זה, של חשד במתלוננת כשארזה, **אוסר על ידי הנאשם**, שהעיד בהתאמה, כי כשהמתלוננת ארזה, הוא פתח לה קרטונים עקב חשד שחסרים לו דברים (עמ' 28 ש' 8).

32. הנאשם העיד לגבי נסיבות שונות שהביאו לדידו לאותה פרידה מהמתלוננת בשנת 2019. הנאשם לא

הכחיש שהפרידה הייתה בהמשך לתלונה מ-2019, אלא שלדבריו, השניים נפרדו עקב אירוע שהיה קשור ל**מיטה** שהייתה בדירה השכורה של בני הזוג, ואשר הייתה שייכת לבעל הבית, מר יגר. הנאשם העיד בהרחבה, שהמתלוננת הציעה לזוג קרובי משפחה שאך נישאו, שיקחו מהבית את אותה מיטה, שהייתה ללא שימוש, ואף העבירה את מיטה לנשואים הטריים ע"י מוביל. הנאשם כעס על התנהגות המתלוננת, ועל כך שנטלה רכוש של בעל הבית ללא אישור, וראה בכך "מעין גניבה" (עמ' 27 ש' 7). לדבריו, לאחר שעמד על כך שהמתלוננת תחזיר את המיטה, ואף דיווח למר יגר, בעל הבית, על התנהגותה הקלוקלת של המתלוננת, המתלוננת כעסה עליו, קראה לו "מלשן", ולמעשה עזבה את הבית ופירקה את הזוגיות עקב כעסה עליו בגין התנהגותו לגבי אותה מיטה.

33. המתלוננת הכחישה בעדותה את טענת הנאשם, על כך שהפרידה בין השניים קשורה לסיפור המיטה (עמ' 15 ש' 8), וטענה לגופו של עניין, שלדעתה הייתה חופשית להשאיל את אותה מיטה באופן זמני לקרובי המשפחה שהתחתנו, וכי התכוונה בסופו של דבר להחזיר את המיטה, ואכן כך עשתה לדרישת הנאשם. המתלוננת העידה, לשאלת בית המשפט, כי לא כעסה על הנאשם בשל הדרך בה התנהל מולה בעניין המיטה, ועל כך שדרש ממנה להחזירה לדירה (עמ' 14 ש' 33).

34. לא ראיתי משקל משמעותי בפרשת המיטה של בעל הבית, שהנה פרשה ישנה משנת 2019, ואשר לגביה לא הוכח די הצורך קשר לפרידה הקודמת בין בני הזוג. ההגנה הגישה התכתבויות שהיו, על פי הטענה, בין המתלוננת לבעל הבית יגר לגבי אותה מיטה, ואולם אותם צילומי מסך של התכתבויות ווטספ, הוגשו "על תנאי" וסומנו נ/2, על פי החלטתי מעמ' 16 ש' 25, כשההגנה התחייבה להביא את בעל הבית מר יגר לעדות, להגיש את התכתבות כדין ולהעיד על נסיבותיה. אותו יגר לא העיד בסופו של דבר, ומכאן שההתכתבות איננה קבילה, ולא הוכח שפרשת המיטה התרחשה בסמוך לתלונה מ-2019.

35. יחד אם זאת, גם אם אניח, לטובת הנאשם, שהפרידה שלו מהמתלוננת בשנת 2019, והתלונה מ-2019, היו קשורים לאותה מיטה, אשר המתלוננת לקחה ללא רשות מבעליה של הדירה - לא ראיתי שי בכך השפעה על הקביעות בתיק הנוכחי. גם אם נטלה מיטה ללא רשות, מתוך דירה שכורה בה התגוררה, הרי שמקובלת עלי גרסת המתלוננת כי הייתה זו השאלה זמנית, של חפץ שערכו לא ידוע, ובכל מקרה לא מצאתי בעניין כולו, ובגרסת המתלוננת לגביו, משום פגם מוסרי חריף באישיותה של המתלוננת.

36. נקודה נוספת הראויה להתייחסות קצרה, הנה תשובת המתלוננת לשאלה ששאל הסנגור אם שכנים שמעו את הצעקות מהדירה בליל האירוע. המתלוננת מסרה שהבניין הוא בית רועש ו**"גם אם הייתי מתה שם אף אחד לא היה ניגש"**, תשובה שהוגדרה כבלתי אמינה על ידי ההגנה. ב"כ הנאשם הגיש צילום של הבניין, וטען כי בבניין ארבעה דירים בלבד, זוג צעיר, ומשרד רואה חשבון (עדות הנאשם עמ' 32 ש' 14). גם בטענה זו לא ראיתי רלוונטיות, שכן לא הונחו בפני ראיות על כך שבבניין ישנם שכנים הדרוכים לרחשים חריגים. אין מבחינתי משמעות להיעדרם של עדים מקרב השכנים. יש לזכור הנאשם איננו מכחיש שהיה ויכוח בינו למתלוננת בליל האירוע, ואף טען שהמתלוננת הגיעה "**לטונים גבוהים**"

(עמ' 28 ש' 25-30), מכאן שהוא אכן אישר שהיה רעש חריג, אשר לא הביא לכל תגובה מצד השכנים. גרסת הנאשם תומכת אפוא בגרסת המתלוננת על כך שחרף הרעש מהדירה, אף שכן לא נקט פעולה או בירור.

37. גרסת המתלוננת נתמכת בעדותה של עדת ההגנה ט'. עדה זו, שהנה קרובת משפחה של המתלוננת, וגם של הנאשם, העידה שהמתלוננת, שעמה קיימת לה היכרות וקשר שאינו מההדוקים (עמ' 22 ש' 25), התקשרה אליה בלילה בוכה ונסערת בשעת לילה מאוחרת, אחרי שהזמינה משטרה (עמ' 20 ש' 30), וגוללה באזניה את אירוע אותו לילה, שהחל, לדברי המתלוננת לט', מבקשתה של המתלוננת לנאשם להנמיך את המוזיקה, והתדרדר לאלומות כלפיה מצדו, בכך שדחף אותה למקרר. העדה סיפרה ששמעה מהמתלוננת שהנאשם הגביר את המוזיקה בכוונה, ושהנאשם ניער את התינוקת. העדה מסרה כי לא שמה לבה לפרטי הפרטים, כי הייתה עסוקה בנסיונות להרגיע את המתלוננת הנסערת. המתלוננת סיפרה לעדה ט', שכואב לה כל הגוף.

38. התרשמתי לטובה מעדותה של העדה ט', ולא הובא בפני כל טיעון משכנע מדוע לה לאותה עדה להזיק לנאשם, שלגביו העידה שהוא מוכר לה כבן אדם טוב, ללא כל סכסוך קודם איתה (עמ' 21 ש' 4). הנאשם העיד כי אין לו כל סכסוך עם ט', וכי אינו מודע לסיבה מדוע שעדה זו תעיד נגדו להפלילו (עמ' 36 ש' 17). שוכנעתי כי העדה סיפרה את אשר שמעה מהמתלוננת, וכי היא אכן התרשמה שהמתלוננת הייתה במצוקה, נסערת ובוכיה בשיחתן הטלפונית בליל האירוע. ראיות לגבי מצב נפשי של קורבן עבירה משמשות תוספת ראייתית בדרגה גבוהה, עד כדי "סיוע", היכן שנדרשת ראייה מסוג זה (ראה ע"פ 1275-09 פלוני נ' מ"י : ע"פ 6375/02 בבב"ב נ' מדינת ישראל ע"פ 1895/01 פלוני נ' מדינת ישראל)

39. בנוסף, מקובלת עלי טענת המאשימה, לפיה עדותה של ט', ששמעה על מקרה אלימות בסמוך לאחר שקרה, מפי נפגעת העבירה, מנויה עם החריגים לסייג האוסר עדות שמועה, לפי כלל ה"רס גסטה" שבסעיף 9 לפקודת הראיות הקובע כדלקמן:

"עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעניין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט".

עדותה של ט', שמצאתיה אמינה, מחזקת את גרסת המתלוננת הן במישרין, עקב מסירת פרטים מדויקים לגבי האירוע, והן בעקיפין, מהתרשמות לגבי מצבה הנפשי הקשה בסמוך לאחר האירוע, בשיחת הטלפון הלילית.

40. ניתן לסכם ולומר, כי מצאתי את המתלוננת מהימנה, ואת גרסתה סדורה ונקייה מחשד לגבי כוונה להפליל את הנאשם לשווא ולהזיק לו. שורה ארוכה של טענות שנטענו כנגד אמינותה של המתלוננת, נמצאו על ידי כבלתי משכנעות או זניחות במשקלן. כפי יובא כעת, לא מצאתי בגרסת הנאשם כדי לשכנע, ולא רק זאת, אלא שמצאתי בחלק מהדברים שמסר, כדי חזק את אשמתו.

41. בדבר אחד הנאשם שכנע, ודבר זה הנו דבריו לגבי הטלטלה המשמעותית שאותה הוא עובר עקב התלונה נגדו ובגין אישומו בתיק זה. הנאשם גבר 38, שהנו כאמור סוהר בשרות בתי הסוהר, שם הוא משרת שנים רבות, ברצף אחרי שרות סדיר במשמר הגבול. הנאשם נהנה ממצב כלכלי שפיר, עקב תעסוקה יציבה ומתגמלת, שהוצגה בהגשת פלטי חשבון בנק (נ/5 ו- נ/8). הנאשם העיד ברגש על תחושות עוול, מכך שלדבריו נחשד והואשם ללא כל בסיס, ועל התוצאות של ההליך. לדבריו, ברגע בו הגיע שוטר לביתו ביום האירוע נהרסו חיו (עמ' 29 ש' 7). על החקירה העיד כי היוותה חוויה קשה עבורו, וכי בהיותו איש חוק, היה שבור, כשמצא עצמו אזוק בתחנה אחרי חקירה (עמ' 29 ש' 18)

42. אמנם התרשמתי מסבלו של הנאשם ומדאגתו לעתידו, שמא תיפגע תעסוקתו מהרשעה פלילית, ואף נתתי אמון בדבריו על העצב שהוא חש עקב ניתוקו מביתו, שמאז האירוע לא חיה עמו והוא לא רואה אותה לדבריו (עמ' 32 ש' 25), ואולם, לצערי, מעבר לאמור, גרסתו של הנאשם אינה אמינה בעיני. התרשמתי שהנאשם פועל בגישה קורבנית, המתכחשת למציאות, לבעייתיות שבהתנהגותו, לאלימותו ולהשפעת אלוהול עליו.

43. בעודו דומע, הנאשם העיד שמעולם לא הכה את המתלוננת, שלעולם לא ירים יד על אישה, ובמיוחד לא על המתלוננת שהייתה האהבה שלו (עמ' 35 ש' 15).

הנאשם שלל את האלימות ביום האירוע, ומסר כי היה ריב קולני, סביב בקשתה של המתלוננת ממנו להנמיך קול של הטלויזיה. בעקבות המריבה הלך הנאשם לישון, ולדבריו הופתע להתעורר כששוטר לידו.

מלבד האלימות ביום האירוע, הנאשם שלל גם עניינים אחרים, שבראשם הטענה כי היה שיכור, וכי צרך בקבוקים רבים של בירה. הנאשם העיד כי הוא שותה באופן מידתי, ולא יותר מ 2-3 בקבוקים בסופי שבוע (עמ' 35 ש' 7) ומסר כי גם ביום האירוע שתה רק 3 בקבוקי בירה (עמ' 34 ש' 13).

44. הנאשם הכחיש את טענת המתלוננת, על כך שבשנת 2019, בני הזוג נפרדו עקב דרישתו הנוקשה שתשתתף בחציין של ההוצאות הביתיות, ועמד על כך שמצבו הכלכלי טוב, שבחשבון הבנק שלו היו באותה תקופה כ-38.000 ₪, ולכן לא היה צריך כספים מבת זוגו (עמ' 30 ש' 9 ואילך). הנאשם שלל את טענת המתלוננת שביקש ממנה כסף עקב הליכים עם גרושתו (עמ' 29 ש' 30), והעיד שבחודש ספטמבר 2019 העביר לגרושתו 25.000 ₪ ובכך סיים את ההליך איתה (עמ' 30 ש' 30).

45. הנאשם מותיר רושם ראשוני חיובי. הופעתו נאה, דיבורו נעים ובלתי מתלהם, ועדותו לוותה ברגש ובדמעה. חרף טענתו כי הופלל לשווא על ידי המתלוננת, שנהגה כלפיו, על פי מה שהובא מפיו, בכפיות טובה, עת סיבכה אותו בשקרים שבדתה מליבה, הוא הביע כלפיה סובלנות רבה וחיבה וכך אמר:

"ש. מה אתה מרגיש כלפיה היום?"

ת. היום אני רוצה שהיא תהיה אישה חזקה, היא אימא של הבת שלי ושלא יחסר לה שום דבר, ואם צריך לעזור לה ולתת לה אני אתן לה כדי שהבת שלי תגדל טוב. "

עמ' 36 ש' 29

46. גרסת הנאשם נעדרת אמינות ברכיביה השונים, ואין הגיון בפסדה החיובית שהציג. באופן בסיסי, לא מצאתי הגיון בטענה שהמתלוננת, רווקה בת 30 ואם לתינוקת, תבחר להפליל לזווא את אבי בתה, אם לא תקף אותה, לא שתה, לא דרש השתתפות בהוצאות, ולא גילה כלפיה כל יחס זולת התחשבות טהורה בצרכיה וגילוי אהבה כלפיה, כפי שהוא מצהיר. אין הגיון בתיאור של הנאשם לגבי יום האירוע, לפיו, אגב ריב זניח בענייני ווליום של מכשיר טלויזיה, שלאחריו הנאשם פרש לישון, תבחר המתלוננת להגיש תלונה שקרית. הנאשם נשאל, על ידי ביהמ"ש, לגבי הפער בין תיאורו את האירוע כעניין של מה בכך וכריב סתמי, לבין תיאורו של המתלוננת את התנהגותו כתוקפנית, מאיימת ומסלימה, והשיב כי אין לו הסבר. כשנשאל אם יש הסבר אחר להתנהגותה של המתלוננת, אולי טעתה לחשוב שהוא פוגע בילדה, או אולי היה ריב משמעותי טרם הזמנת המשטרה, העיד למעשה שאין לו כל הסבר.

אביא הדברים כלשונם, לשם ההדגמה בדבר חוסר הגיון המאפיין את גרסת הנאשם:

"ש: "תיארת אירוע מאוד נקודתי על מוסיקה, ואילו מאיה תיארה שזה הלך והחמיר על רקע השתיה שלך ושדיברת איתה בצורה לא נעימה, האם זה נכון מה שהיא אמרה לדוגמה: את לא תגידי לי מה לעשות, את לא מחליטה זה הבית שלי.

ת. בהתחלה היה ויכוח על הווליום של הטלויזיה, העריסה של הילדה היתה קרובה לטלויזיה. כנראה האור הפריע לה, אמרתי לה שהיא יכולה להיכנס לחדר השינה אבל היא לא רצתה. אני נכנסתי לחדר לישון כדי שזה לא יימשך. אני לא יודע להסביר לך למה היא אמרה את זה.

ש. האם היא צעקה עליך ואמרה לך דברים לא נעימים? האם היא היתה תוקפנית אליך?

ת. היא שכבה על הספה ונתנה לי מכה על הרגל כדי שאנמיק. כך התחיל וכך נגמר.

ש. אמרת שלא נגעת בילדה ולא ניערת אותה, האם בסיטואציה הזו מאיה חשבה שנגעת בילדה? האם היה לכם ויכוח סביב סיטואציה שנגעת בילדה?

ת. לא.

ש. האם היא אמרה לך לא לגעת בילדה, תעזוב אותה, משהו כזה?

ת. היא רק אמרה לי תכבה את הטלויזיה, אתה מפריע לי ולילדה. זהו. "

(עמ' 39 ש' 27).

47. משקל מרכזי יש לכך שהנאשם מכחיש את הטענה ששתה בכבודות ביום האירוע. נראה כי בהכחשה זו מצוי לב המחלוקת, וכי הנאשם אינו מכיר בעובדות הנוגעות לצריכת האלכוהול שלו, ולתוצאות. בסעיף 12 שלעיל התייחסתי בהרחבה לתגובת הנאשם, כשבעדותו הוצגו בפניו צילומיהם של בקבוקי הבירה הרבים (כתשעה) שצולמו במטבח בליל האירוע, וקבעתי כי גרסתו, לפיה הבקבוקים לא היו במטבח, איננה אמינה. אני סבורה שאותם בקבוקים מחזקים מאד את גרסת המתלוננת לגבי ההגזמה הניכרת של הנאשם בשתייה, שגם כך הייתה אמינה עלי. אני סבורה כי הכחשתו של הנאשם את הטענה כי הוא נוטה לשתות לשוכרה, ועמידתו על כך שאינו שותה מעל שלושה בקבוקים, הנה גרסה מלאכותית שיש לדחות.

48. גם גרסת הנאשם כי לא היו לו ולמתלוננת עימותים בענייני כספים, איננה אמינה בעיני, ונראה כי גרסה זו מוסיפה להערכה שהנאשם נוקט בהרחקה עצמית מלאכותית ומוגזמת מכל טענה שמיוחסת לו. הנאשם הציג דף חשבון, לפיו בחודש פברואר 2019 הייתה בחשבונו יתרה ע"ס כ 28.208 ₪ (נ/8). מידע זה הובא כדי לשכנע שהנאשם מבוסס, וכי לכן אין הגיון בטענת המתלוננת שדרש ממנה דרישות כספיות. ואולם בהמשך התברר מפי הנאשם עצמו כי בהסדר עם גרושתו, העביר הנאשם לגרושה בחודש בספטמבר 2019 סכום נכבד של 25.000 ₪. מידע זה מחזק את גרסת המתלוננת על כך שהנאשם היה במצוקה כספית עקב ההליכים מול הגרושה, אשר קיבלה בסופו של דבר את מרבית הונו במזומן, ושולל את הכחשתו של הנאשם.

שוכנעתי כי בין הנאשם למתלוננת אכן היו עימותים לגבי דרישותיו ממנה להשתתף בהוצאות, וכי עימותים אלה העכירו מאד את היחסים, עד כדי פרידה בשנת 2019. הנאשם לא מסר גרסת אמת בעניין זה.

49. גרסת הנאשם ב"פרשת המיטה" ששייכת לבעל הבית, הותירה אצלי לגביו רושם כי הוא אדם נוקשה משהו, וזאת בניגוד לאופן שבו ביקש להציג עצמו, כבן זוג רך ומתחשב. אמנם, יש הצדקה, ולו מסויימת, לגישה ביקורתית כלפי התנהגות המתלוננת, אשר, לדברי הנאשם, נטלה ללא רשות הבעלים מיטה שנמצאה בדירה שכורה והעניקה אותה לאחרים. ואולם נראה כי גם התייחסות הנאשם הייתה קשוחה מאד, וספק אם לא למעלה מהנדרש, כשדיווח לבעל הבית על מעשי בת זוגו, דרש את החזרת המיטה לאלתר, ועוד הביע באזני המתלוננת חשד שמא היא גונבת ממנו, עקב הדופי המוסרי שראה במעשיה כשלקחה את המיטה (דבריו בעמ' 28 ש' 8). תיאור זה סודק את התמונה החיובית שהנאשם ביקש לצייר בה את עצמו. התנהגותו באותו אירוע, מסתדרת עם ההתנהגות המתוארת בכתב האישום. בנוסף, הבחירה שבחר הנאשם, לספר בהרחבה רבה על אירוע המיטה, שהתרחש לכאורה ועל פי דברי הנאשם למעלה משנה לפני יום האירוע, נראה כמו ניסיון מצדו להבאיש את ריחה של המתלוננת, ולשכנע שמדובר במי שנוטלת רכוש לא לה. זוהי גישה בלתי עניינית, שלא קשורה לאירוע האלימות שבפנינו. גישה זו אינה מחמיאה לנאשם ומותירה רושם בלתי חיובי לגביו.

50. לסיכום, שוכנעתי בגרסת המתלוננת שמצאתיה אמינה. אני מאמינה לדבריה, על כך שהנאשם תקף אותה ביום האירוע, ודוחה את הטענות שנטענו כנגד אמינותה. דבריה מתחזקים בראיות שונות, כפי שפורט, ובהן עדותה של עדת ההגנה ט'. הנאשם אינו אמין עלי, ושוכנעתי, חרף הכחשתו, כי ביום האירוע שטה כמות גדולה מאד של בירה, שהשפיעה עליו להתנהג כפי שמפורט בכתב האישום, ולתקוף את המתלוננת.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"ב, 28 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים